

Even voorstellen: Paul en Bert

Op een druilerige januari zaterdagavond, met vlakbij een woest stromende Ourthe die na dagenlange regenval nog net niet op het punt van overstromen staat, raak ik aan de praat met de Patrons van dat weekend: Paul Sonke en Bert Flaes.

Paul Sonke, mag zich met recht een eminence grise noemen. Deze in 1929 geboren Zeeuw, woont sinds jaar en dag in Rotterdam en ziet de Tukhut anno 2004 nog steeds als een ideale uitvalsbasis om eens een weekendje te “nu even nieten”.

Even voorstellen: Paul Sonke

Paul gaat er eens even goed voor zitten en steekt van wal: “Ik deed en doe, ondanks mijn wat gevorderde leeftijd, nog steeds aan sportduiken. Zo kun je mij regelmatig vinden in Grevelingen en in het Oost Voornse Meer. Bert, sinds jaar en dag een goed bevriende collega-instructeur, heeft me in 1994 eens meegetroond naar de Tukhut, gewoon om er eens even tussenuit te zijn en hier lekker te wandelen”.

“Tja”, mijmert Paul verder, “en van het een komt het ander hè? Als je dan toch hier bent, dan kun je net zo goed als vrijwilliger ook een steentje gaan bijdragen aan het runnen van dit onderkomen. Dus na een aantal bezoeken aan de Tukhut, hebben Bert en ik in 1996 besloten om de patrons-geledingen maar eens met onze inbreng te gaan versterken. En aangezien moeders de vrouw niets heeft met “die lager-overnachtingen” in de Tukhut, blijft zij tijdens mijn Tukhut-dienst liever in het Rotterdamse en trekt helemaal haar eigen plan. Trouwens, zo hebben we elkaar na afloop van zo’n weekend altijd wel wat bijzonders te vertellen”, glimlacht de van een rood wijntje genietende Paul.

Arbeids-leven

Gevraagd naar enige “avonturen des levens”, vertelt Paul dat stilzitten niet zijn sterkste kant is: “In mijn arbeids-leven ben ik werkzaam geweest als tandarts en heb, naast mijn reguliere werk in Dijkzicht Rotterdam, altijd een kleine praktijk gehad. Destijds ook diverse periodes in het buitenland (Belgisch Congo 60-61, de Filipijnen 84-85 en in Kenia 1992) doorgebracht. De afgelopen jaren doe ik het echter wat rustiger aan. Maar let wel, ik draai nog steeds 1 dag per week mee in de praktijk van een collega uit Noord-Brabant. Zo blijf je onder de mensen en dat werk houdt me mentaal lekker scherp, anders was ik, als 70-plusser, geheid en ongemerkt een beetje gaan indommelen”.

“En weet je wat ik nou zo leuk vind aan het patronschap?”, vervolgt deze seniore Patron: “Je ontmoet hier niet alleen oude bekenden maar komt elk jaar ook weer nieuwe Tukhut-bezoekers tegen. Trouwens, de grootste kans om mij hier als patron aan te treffen, is in het najaar of in de winter. En ik hoop deze vorm van vrijwilligerswerk nog tot in lengte van jaren te blijven doen”.

Bijzondere herinnering

Gevraagd naar een bijzondere herinnering tijdens zijn Tukhut-weekenden, hoeft Paul niet lang na te denken, hij vertelt: “Ik ben tot 1999 regelmatig in de résidence van Mr. Big Moustache, gelegen aan het eind van het dorp, op bezoek geweest. Als ik daar binnenstapte, trof ik altijd weer die heerlijke met geen pen te beschrijven chaos aan: All over the place katten, honden en ander beestenspul.

Stofzuigen, schoonmaken, gebeurde er niet of nauwelijks. Maar ..... desalniettemin mocht ik op gezette tijden graag bij "Mr. Big Moustache" over de drempel stappen, een alcoholische versnapering bij hem nuttigen en "en passant" met een gewillig oor luisteren naar de vaak meer dan bizarre verhalen die "Mr. Big Moustache" zonder blikken of blozen en met veel grandeur wist te vertellen.

Maar ach, de man is sinds eind 1999 spoorloos verdwenen en niemand in Sy heeft sindsdien ook nog maar iets van hem vernomen". En met deze woorden rondt Paul zijn verhaal af en begeeft zich richting Tikhut-bar om collega-patron Bert af te lossen.

Even voorstellen: Bert Flaes

Even later, als Paul de bardienst van Bert heeft overgenomen, is het tijd voor een nadere kennismaking met deze onvervalste in 1949 geboren Rotterdammer die in het dagelijks leven ICT-support medewerker bij gemeentewerken Rotterdam is. Maar zoals reeds eerder geschreven, is ook hij een fanatiek duiksport-instructeur. Gevraagd naar andere hobbies, hoeft Bert niet lang na te denken en antwoordt resoluut: "Ik ben dol op koken, 't is niet mijn beroep noch mijn roeping, maar als je mij vraagt om eens een lekker meer-gangen-diner klaar te maken voor een of ander gezelschap, dan draai ik daar m'n hand niet voor om. En of dat nou voor 5, 15 of 50 personen is, maakt me allemaal niet uit, ik doe het gewoon".

Pittige Obstler

"Trouwens", vervolgt Bert, "ik ben sowieso al sinds jaar en dag verknocht aan de bergen. Zo houden Paul en ik een traditie in stand door 1 à 2 keer per jaar een weekje een huttentocht te maken door de Oostenrijkse Alpen. En ook al verschillen de wandelroutes van keer tot keer, we doen telkens weer dezelfde berghutten aan. Vooral de Kirschbaumer Schütz-Alm Hütte heeft een speciaal plaatsje in ons hart. Bijna elke keer als we naderen, komen de patrons ons tegemoet lopen met een paar glaasjes onvervalste en pittige Obstler "als Begrüßung unserer Holländischen Freunden". Toch prachtig om elk jaar weer zo verwelkomd te worden?"

Gevraagd naar een bijzondere gebeurtenis of anekdote die hij in Sy heeft mogen meemaken, vervolgt een enthousiast vertellende Bert: "Wist je dat ik in de zomer van 2000 een paar collega-sportduikers, na het drinken van een "opwarmertje" bij La Ferme, zover heb gekregen om de loop van de Ourthe eens te gaan verkennen? De heren zijn letterlijk vanaf het terras van La Ferme de Ourthe ingedoken, vervolgens lekker stroomafwaarts gezwommen en het illustere gezelschap is pas bij de brug van Hamoir, onder veel belangstelling, weer aan wal gekomen!!!!". Afsluitend weet Bert nog te melden: "Weet je dat er zelfs sommige bezoekers zijn die speciaal die weekenden naar de Tikhut komen, als wij dienst hebben? Da's natuurlijk leuk en aardig, maar ik hoop toch ook dat we de komende jaren heel wat nieuwe bezoekers in de Tikhut mogen ontvangen".